

да рекатъ, че дѣдо ти игуменъ ни е подкупилъ ли? Вѣтъръ! Ние можемъ и да ядемъ, и да пиемъ, и пакъ да го отръшкаме, ако е виновенъ! Не бой се! А пъкъ, най-после, на тръгване, ще оставимъ нѣкой левъ на мѣнастиря...

Почнахме дѣлата. Въ селото нѣмаше достатъчно широко помѣщение, и понеже времето бѣше все така спокойно и топло, реши се да заседаваме на открито, въ двора на общината. Така и публичността на заседанията щѣше да бжде пълна. Дворътъ бѣше широка, сливова градина. Сложиха маситѣ подъ дрѣвчетата, цѣлитѣ отрупани съ узрѣли, кадифяно-сини, едри сливи. Отсрѣща бѣха защитницитѣ, задъ тѣхъ на купъ—обвиняемитѣ, обградени съ стража. Всички жени бѣха въ предварителенъ затворъ, понеже не можеха да представятъ гаранции. Единственъ, игуменътъ бѣше на свобода. Моята маса бѣ влѣсно отъ сѣда. Задъ обвиняемитѣ и встрани — публиката: нашитѣ дами и нѣколко стари хора и деца отъ селото. Въ почивкитѣ на заседанието, присѣгахме и кжсахме сливи отъ нависналитѣ клони. Привечерь, като преустановявахме рабо-